

twijfeld werd aan de juistheid van mijn advies, dat het voortgezette gebruik hiervan geen kwaad kon, werd den redacteur van genoemde vragenrubriek dezelfde vraag voorgelegd, die natuurlijk uit hoofde van zijn relatie met het dagblad verplicht was deze vraag te beantwoorden. Het advies luidde tegenovergesteld aan het mijne. Daar het publiek, dat zich op deze wijze op medisch gebied laat inlichten, gewoonlijk behoort tot een groep, die van arts verwisselt als van een hemd, zal ik verder maar zwijgen over de gevolgen, die deze kwistige verspreiding van de medische wetenschap voor mij persoonlijk gehad heeft; het leek mij in het algemeen belang echter wel gewenscht, dit geval even mee te delen.

Amsterdam, 29 September 1935.

A. NORDEN JR.

AAN HET DAGELIJKSCH BESTUUR DER MAATSCHAPPIJ TOT BEVORDERING DER GENEESKUNST.

Tot mijn zeer groot leedwezen is er een betreurenswaardig misverstand ontstaan daar waar ik sprak van een „misleidende onwaarheid”, als zou deze van U zijn uitgegaan.

Geen oogenblik zijn mijn gedachten in dit opzicht naar U uitgegaan. Zooals reeds in vóórgaande ingezonden stukken door mij is gewezen op „misleidend” klinkende woorden en gebaren van Centraal Beheer, zoo ook heb ik hier uitsluitend bedoeld: dat Centraal Beheer in zijn geschriften doet uitkomen op misleidende wijze alsof het noodig is, dat de artsen hun handteekening plaatsen, om de bij Centraal Beheer verzekerden te kunnen behandelen. Daar wij geen overeenkomst wenschen, behoeven wij geen handteekening te plaatsen, evenmin als zoo iets van ons gevraagd wordt door andere vereenigingen.

Voor zoover mijn geschrift aanleiding is geweest tot dit misverstand betuig ik U mijn welgemeende spijt.

Hontenisse, 30 September

C. A. CAMMAERT.

NOG LANGER MAATSCHAPPIJ-LID?

Nu de zaak wat bezonken is en duidelijk blijkt, dat, evenals indertijd bij de Volharding in den Haag, ook hier in de gemeente Velsen, waar een vrijwel soortgelijke strijd gestreden is tusschen de Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst en de zoogenaamde Federatieziekenfondsen, wederom de overwinning niet aan de zijde van de Maatschappij is, dat integendeel de Maatschappij weder, hetzij tengevolge van een stroeve houding van de tegenpartij, hetzij tengevolge van gemis aan psychologisch inzicht van den vertegenwoordiger der Maatschappij of door diens weinig soepele houding, een ernstige nederlaag heeft geleden, nu komt steeds meer de vraag naar voren: Nog langer Maatschappij-lid?.....

De jonge artsen toch meenen telkens weer bij het intreden in den gemeenschappelijken strijd om het bestaan een sterken ruggesteun in de Maatschappij te zullen vinden, waarin ze steeds weer opnieuw worden teleurgesteld en dan later het gevoel krijgen van met een kluitje in het riet gestuurd te zijn. Door allerlei bepalingen worden ze gebonden en aan hun plichten herinnerd, terwijl, als het op rechten aankomt, ze bitter ontgoocheld worden.

Moeten we nu dat groote geheel, waarop we als artsen zoo trotsch zijn, dan heelemaal niet waardeeren? Moeten we, door bedanken voor de Maatschappij, dan toonen, dat het voor ons slechts een ornament is, een sinecure? Het gevoel van saamhoorigheid blijft bestaan, maar het berust slechts op ideëele en ethische gronden. We bedanken dus niet!

Bovenstaande verzuchting moet me van het hart. Een langdurige levenservaring brengt me tot die overtuiging. De jonge artsen worden niet voldoende